

Gods Volk of de loden last van de weerwraak

Het uitverkoren volk

Zeker de laatsten van de Neanderthalmensen moeten zich hebben gerealiseerd dat zij behoorden tot een verdwijnende soort, zoals de laatste Indianen in Amerika zich dat bewust moeten zijn geweest. Wanneer een groep beneden een zekere getalsmatige grens komt, dat geldt ook voor dieren en

De Grot van Gorham (Gibraltar), de laatste woonplaats van de Neanderthalmensen 30 millennia geleden

planten, dan heeft die groep niet meer voldoende potentieel zich levensvatbaar voort te planten. Ook de moderne mens heeft fysiek meerdere malen bijna het punt bereikt waarop zijn voortbestaan precair werd - bijna. De eerste keer, voor zover bekend, dat de moderne mens moest handelen of sterven was tachtig millennia geleden. De mens verkoos toen uit Afrika weg te trekken en hij bevolkte vervolgens de wereld. Daar waar ooit Neanderthalmensen zich isoleerden binnen hun laatste Europese bastions en recent de laatste berggorilla's hun averechtse Eden niet wisten te verlaten, overleefde de mens door van omgeving te veranderen en zich met de nieuwe omgeving vertrouwd te maken¹⁾. Klimaatverandering en hongersnood, de meest voorkomende oorzaken van uitsterven, hebben de mens vaker uit zijn leefgebied verdreven, zoals watertekort de Ariërs van de Euraziatische vlakten verdreef richting India -tegelijk de geboorte van het Hindoeïsme²⁾- of, meer recent, zoals de misoogsten in Ierland velen deden besluiten naar Amerika te emigreren.

Van habitat veranderen of je habitat veranderen, twee varianten op dezelfde overlevingsstrategie - verandering. Een veranderingsstrategie die er ook toe heeft bijgedragen dat groepen, talen, culturen en religies van elkaar wegdreven - het werkelijke Babel. De Oude Geest van het moederland Afrika nam de verandering en transformeerde de verwijdering in een verschil in waardering - wat ver af ligt en onbekend

is, wordt weinig of niet vertrouwd. Afzonderlijke groepen wisselden eerst nog bruiden uit -je dochter geef je niet weg aan een vreemde- en dreven handel met hun voedseloverschot. Groepen werden aparte stammen en vervreemden van elkaar - wat vaak leidde tot vrouwenroof en voedseldiefstal. Kortom, de vreemden waren vijanden en minderwaardig, want de onzen bezaten wel het juiste geloof, de juiste rituelen, de juiste cultuur. De strijd brandde los.

Wie de noodzaak voelt zich te verdedigen naar wat van buitenaf komt, isoleert zich in het bastion van het eigen gelijk. Wie zich terugtrekt op het eigen uitverkoren gelijk, sluit ook de weg af naar het innerlijk avontuur. De innerlijke weg wordt nog spaarzaam bewust belopen, terwijl de mens massaal de weg van het uiterlijk vertoon volgt. En wanneer het recept is uitgewerkt, dan komt de Oude Geest met een nieuwe formule - zo houdt de verandering de mens geboeid. Aanbidt dit pantheon of anders zal je verslonden worden, nee aanbidt dat pantheon of anders wordt je wereld verzwolgen. Aanbidt deze Gode der wreke of anders zul je branden in de hel, nee aanbidt de God die goed is en je schulden zullen je worden vergeven of anders zal je schuld je eeuwig tot last zijn, nee aanbidt en onderwerp je aan de enige ware God of anders wordt je ziel uitgewist. Sluit je bij ons aan, bij onze politieke visie, bij onze economische uitgangspunten, bij onze maatschappelijke inzichten of wordt een mislukking in het leven. Koop dit geheel vernieuwde product en spuit het in al je holten of ga stinkend door het leven en niemand kijkt je meer aan. Het uiterlijk vertoon wordt in alle vormen aanbeden, uit angst. Uit angst er niet bij te horen, uit angst te worden overgeslagen, in de hoop te horen bij hen die gevrijwaard zullen worden, bij hen die zullen worden gered.

Beschouw jezelf als behorend tot Gods volk, het uitverkoren volk, en je hoeft de angst niet meer te voelen. Je hoeft ook niet meer na te denken, want dat doet God voor je, of anders vertelt hij je wel wat je behoort te denken. Ga vooral niet naar binnen, in je ziel, want hier buiten beleef je het uiterlijk vertoon, de kleuren van je team, van je land. Buiten ben je een van de velen en zelfs de beesten weten dat veiligheid is te vinden in de aantallen. Ga vooral niet naar binnen, want dan weet niemand wat je daar uitspookt - niemand houdt van een zonderling. De Oude Geest wil het zicht op je houden, want zodra je naar binnen bent ben je voor hem verborgen.

Ga naar binnen, trek je dampige jas van angst uit, hang hem aan de kapstok en wandel je innerlijk pad. Maak van je innerlijk geen bastion maar een chrysalis waar je als herboren uit te voorschijn kunt komen en

zie dan dat de wereld weliswaar ziek is, maar geen vijanden kent. Heel jezelf en wees vervolgens als je kunt een heel'meester' voor anderen.

De eeuwige Jood

»Ontstaan in het verzet van de onderklasse ontwikkelden zij een welhaast fanatiek gevoel voor eigenwaarde, want zij wilden niet zijn als de anderen aan wier onderdrukking zij zich hadden ontworsteld. De heersende klasse in de steden van Kanaän had hen gebruikt als voetveeg, misbruikt als slaven om het dagelijkse en vuile werk te doen.« Aan het einde van de bronstijd in het oostelijk mediterrane bekken trokken toen onbekende stammen binnen -zoals de Filistijnen, van waarschijnlijk Indo-Europese afkomst-, wat grotendeels een verzwakking betekende van de heersende klasse in Kanaän en zij die zich door hen onderdrukt voelden zagen hun kans schoon. Zij trokken naar het bergachtig gebied van de westelijke Jordaanoever en begonnen daar hun eigen gemeenschappen, ver weg van de poelen des verderfs³⁾. Collectieven met nieuwe principes en een aandrang tot egalitarisme. Van heinde en verre trokken deze gemeenschappen mozaïsche figuren aan en mettertijd ontstond een nieuwe leer met slechts een God, een leer gebaseerd op Kanaänitische elementen, de toen als vernieuwend ervaren wetten van Ammurāpi en oeroude Egyptische wijsheid, inclusief die van de ketterkoning Nefer-cheperu-Re-wa-en-Re -de waarschijnlijk eerste monotheïst Achnaton-. In de verslagen van zijn veldslagen tegen de binnentrekkende stammen vermeldde farao Merenptah (1224-1214 bce) als eerste seculiere bron deze Israëlieten apart als volk wonend in Kanaän⁴⁾. Toen hun ideologie werkelijk vaste vormen begon aan te nemen, noemden de Israëlieten zich Joden. Een 'staats'ideologie in die tijd kon alleen de vorm van een religie hebben en die van de Joden was uniek omdat slechts een God werd vereerd. Dat de Joden hem 'ontdekt' hadden moest er wel op wijzen dat zij een bijzondere positie innamen en door hun God waren uitverkoren in een verder polytheïstische wereld⁵⁾. Deze Joden

De zuil van Ammurāpi met zijn wetten daarop gegraveerd

veranderden niet alleen van habitat, ze veranderden eveneens hun habitat - zo intens verlangend naar de waarheid van het bestaan, verwierpen zij de goden die hun slavernij belichaamden en omarmden zij de God die symbool stond voor hun vrijheid. De vrijheid die zij dachten gevonden te hebben.

De God van de Joden transformeerde in de God van de Christenen en nog een keer in de God van de Moslims, zodat vrijwel ieder mens ter wereld die een van deze Semitische goden aanhangt, of heeft aangehangen, een eeuwige Jood is geworden. Voor altijd in dit leven vastgeklonken aan de alleenheerser van de hemel of aan juist de ontkenning van zijn bestaan - atheïsme is evenzo een geloof, omdat geen van twee posities te bewijzen is. Voor altijd gebonden aan een god die over de schouder meekijkt of je wel correct leeft. De God die de supervisie heeft over alles wat bestaat is een god die is geboren uit angst -van hem wordt de oplossing verwacht-, de angst van de primitieve mens, de kinderlijke angst voor de boeman, de donderslag op de savanne, de Oude Geest uit Afrika. De geest die de mens beheerste toen die alles voor het eerst zag, toen alles nieuw was. Zonder dat in de menselijke geest aanleg was voor een hiërarchisch patroon, had de Oude Geest niet herkend kunnen worden. Het kan derhalve niet anders dan dat de mens en de Oude Geest à priori een gezamenlijke oorsprong hebben. De ontvankelijkheid voor de Oude Geest beheerste nog steeds de Jood toen hij Jahweh zag, de Christen toen hij God zag en de Moslim toen hij Allah zag. De eeuwige Jood - de eeuwige mens. Wie de eeuwige mens steeds maar niet zag, was zichzelf. Door naar mensen te kijken zag hij nooit zichzelf, maar steeds de anderen. De ander was nooit een spiegel voor hem, maar een hinderlijke reflectie die hem kon verblinden. Ook al liet hij de blinden zakken, er was er toch een die hem altijd zag en waarvoor hij zich niet kon verstoppen.

Het is een eenvoudige kwestie van accepteren. Ieder mens die ook maar iets onthouden heeft van de geschiedenis is bang voor de massamoordenaar in hem, de gifmengster in haar, bang op een cruciaal moment zijn emoties niet de baas te kunnen zijn. Emoties moeten kunnen worden gecontroleerd, zegt de cerebrale mens, en hij verwijst naar stadions vol wangedrag, stelt het als ijzingwekkend voorbeeld voor het gebrek aan controle en vergeet dat zijn eigen emoties een gefrustreerd bestaan leven, slechts gecamoufleerd door het kaasdoek van de ratio of misschien de vernis van de wetenschap. Niemand, zo hoort nog niemand, die de ander de les leest of zichzelf als voorbeeld stelt is in staat les te geven of tot voorbeeld zijn. Hordes filosofen hebben God dood verklaard, maar aan dat wensdenken is hij nog steeds niet overleden. Het enige wat er gebeurde is dat de blinden in het

bastion werden neergelaten en men het zicht op God kwijtraakte - wat men niet ziet, is er niet; vrij kinderlijk. Bovendien, het gaat helemaal niet om God of een god, het gaat hier om de mens. Het gaat om de mens die leert accepteren dat hij wordt geregeerd door de Oude Geest en leert hoe hij daarmee moet omgaan. Dat leren zal hij nooit kunnen met een autoriteit als leraar. Het leren zal alleen kunnen door het zelf benoemen van de eigen leemtes. Het herkennen van de eigen leemtes kan alleen door de innerlijke weg te lopen. De God die er is zal een mens niet op zijn tekortkomingen wijzen, noch hem daarvoor straffen. De God, als dat de naam is, zal de condities scheppen en de middelen beschikbaar maken voor een mens zover te leren als die kan gaan - en thuis nog meer. De eeuwige mens leert, de Oude Geest leert.

Met grote stappen

De mens is onderworpen aan het nalopen van denkbeelden, van een ideologie. Het is hem bijna onmogelijk iets anders te doen. Kledder twee klodders en een gebogen lijn, en een mens herkent een gezicht daarin. Het is niet alleen vanwege zijn bedrading en bekabeling, het is ook zijn vorming die dit resultaat produceert. De mens heeft de gave in vrijwel alles een structuur te herkennen of als die er niet is er een te ontwerpen. Gecombineerd met meestentijds een geraffineerd interpreteren van verschil of hiërarchie en een vrijwel feilloos beredeneerd idee over leren, groeien en autoriteit, levert dit een in potentie dodelijk combinatie op. Het kan zowel een stimulans zijn grotere hoogten dan ooit te bereiken, terwijl het ook een voedingsbodem kan opleveren voor intimidatie en onderdrukking. Zij die angstig zijn -of zich dat laten maken- delven in een klimaat van intimidatie frequent het onderspit en zakken vaak weg in berusting - soms springen zij op in opstandigheid. Het is een gekke wereld waar we met zijn allen in terecht zijn gekomen, een zieke wereld.

Wie gelooft dat hij uitverkoren is, wie gelooft dat hij behoort tot Gods volk, wie die waarheid heeft vernomen, draagt dit uit en zal zich storen aan hen die niet luisteren of verwerpen, zoals een leraar in de klas na jaren studeren zich stoort aan de leerling die zijn vak niet relevant vindt. Een confrontatie van wringende gevoelens, van mensen die menen dat zij het beter weten. Het roept emoties op van straf en wraak die gerationaliseerd nog wreder zijn dan de emotie. De wraak is groot, de weerwraak minstens net zo. De Oude Geest vaart wel bij de scheiding van mensen, want zij luisteren dan het meest naar hem, de autoriteit - in welke hoedanigheid dan ook. De disharmonie is niet zijn

doel, integendeel, maar wel een harmonie zoals de Oude Geest dat ziet. Die harmonie bestaat niet, want er ontbreken zoveel elementen aan - geen luister en warmte, geen welgezindheid en toewijding. De wetten van saamhorigheid die de Oude Geest propageert, zijn gedrukt in slechts een van de drie essentiële kleuren.

De loden last van hen die geloven, is dezelfde loden last als van zij die denken. Wat zij weten is hen met de paplepel ingegoten en zij durven niet anders, en verwarren hun bedenkingen met de twijfel des geloofs. De loodzware angst in een cultuur die twijfel toestaat, alleen omdat het zou leiden tot een nog sterker geloof - zelfs de werkelijke twijfel wordt een mens afgenomen. Wijs naar hen en de loden last van de angst slaat om in de grom uit de onderbuik die roept om weerwraak. De mens, het is een volk om lief te hebben, maar zij begrijpen dat niet als hen het overkomt.

Wie gelooft wat hier is geschreven, begint maar het beste opnieuw met lezen. Het gaat niet om de grote wijsheid van een schrijver, die is net zo mens is als de lezer, die net zo mens is als al zijn voorgangers en zijn nazaten zullen zijn⁶. Allen net zo standvastig op zoek naar de waarheid en dat wat van binnen zo mist, de Liefde -bij gebrek aan een beter woord-. De Liefde die ruimte geeft en een ijkpunt kan zijn, de Liefde die geborgenheid geeft en niet verstikt, het leren dat geen pijn doet maar voller maakt, verzadigt en uitnodigt nieuwe wegen te bewandelen. Met grote stappen is nog nooit iemand thuis gekomen. Neem geen adviezen aan en ga te rade bij jezelf. Zoek in de tijd wat een eeuwigheid duurt.

Noten

- 1) Homo Heidelbergensis (ook wel Homo Rhodesiensis) is een uitgestorven soort van het geslacht Homo, die in Afrika, Europa en West-Azië leefde vanaf minstens 600.000 jaar geleden, en mogelijk vanaf 1.300.000 jaar geleden. Deze ondersoort overleefde tot 250.000 en mogelijk tot 200.000 jaar geleden. Homo Heidelbergensis is de meest waarschijnlijke voorvader van Homo Sapiens in Afrika en van de Neanderthals in Europa. Voor het eerst ontdekt in de buurt van Heidelberg in Duitsland in 1907 door Otto Schoetensack. Zie ook: neanderthals.nl
- 2) Zie voor een nadere uitwerking "Boek vijf, Erfgenamen van de Veda's, de kennis en de Arische nalatenschap, Ontstaansgeschiedenis van het Hindoeïsme".
- 3) Steden als Jeruzalem, waarvan de naamsbetekenis meest waarschijnlijk "Basis van Salem" is -Salem is een Kanaänitische god-, en de havensteden Ogarit in het huidige Syrië en Sidon en Tyrus in Fenicië, globaal het huidige Libanon. Alsmede ondermeer Bethlehem en Jericho.
- 4) De stèle van Merenptah is een zwart granieten stèle die de overwinningen herdenkt in een campagne tegen de Libu en de Meshwesh (Libië) en hun bondgenoten de Zeevolken. De laatste regels van de stèle refereren aan een eerdere militaire campagne in Kanaän, waarover Merenptah verklaart dat hij onder andere Ashkelon, Gezer, Yanoam en Israël had verslagen. De stèle is ontdekt in de eerste hal van Merenptahs graftombe in Thebe door Flinders Petrie in 1896.
- 5) Zie voor een nadere uitwerking "Boek vijf, Zonen van Sem, Het Semitisch erfgoed van Noach, Ontstaansgeschiedenis van Jodendom, Christendom en Islam".
- 6) De Übermensch is een tragische fictie van een opstandig maar eenzaam mens die zojuist zijn God had verlaten.